

Oriana Fallaci are o privire ageră toscană și a fost într-adevăr o decizie fericită să și-o fixeze ceva timp pe caravanseraul de la Hollywood. A rezultat un album cu portrete originale în prim-plan.

Subiectul n-a fost ușor. Pare că totul s-a spus deja despre Hollywood, de mii de ori, și cel mai probabil totul a fost adevărat. Ceea ce admir în relatarea domnișoarei Fallaci nu este deci respectul pentru adevăr, ci plusul acela de originalitate așteptat de multă vreme. Șederea sa în capitala filmului american nu a fost prea lungă, dar cititorii acestei cărți își vor da repede seama că a știut să exploateze timpul foarte bine. N-a fost posibil, se înțelege, să vadă totul, însă e surprinzător ce puțin din ceea ce este important a scăpat atenției sale. E făcută și pregătită pentru munca asta.

Merită să menționăm că mulți dintre colegii ei, chiar și cei mai inteligenți, își fac griji că par proști. Domnișoara Fallaci n-are nevoie să recurgă la astfel de trucuri, ea știe să ascundă cel mai bățaios jurnalist sub cea mai înșelătoare mască feminină.

Și Mata Hari a fost frumoasă.

Fiecare dintre aceste două spioane perspicace, în epoca ei, a tras foloase de pe urma binecunoscutei prejudecăți masculine, că, la așa-zisul sex slab, inteligența este rezervată celor mai puțin atrăgătoare. Mata Hari a avut poate